

▲ © AD fotobewerking

PREMIUM

Het beste boek ooit en geschreven door een vrouw

COLUMN SASKIA NOORT | Saskia Noort schrijft op deze plek wekelijks over nieuws dat haar raakt. Een boek van Manon Uphoff houdt de schrijfster nu al ruim een week uit haar slaap.

Saskia Noort < 11-05-19, 08:00

2

Niet alle **goede boeken** stormen de top tien in, niet alle goede schrijvers worden overladen met prijzen en opdrachten om geschenken te schrijven. Veel parels blijven verborgen voor de massa, genegeerd door de media, over het hoofd gezien door jury's, krijgen geen stickers met boek van de maand of van het jaar.

Niet alle **schrijvers roepen in kranten** dat ze aan een epos werken, een kathedraal van boeken, getergd gefotografeerd in hun heiligdom, de schrijfkamer. Kauwend op een moeilijk potlood dat ze dag en nacht bij zich dragen om de bloemrijke gedachten te kunnen noteren in handgedraaide schriften. Ik lees een boek, het beste dat ik in jaren, misschien wel ooit las, en tot mijn stomme verbazing is het, ondanks de vijfsterrenrecensies, niet terug te vinden in de bestsellerlijst.

Lees ook

PREMIUM 'We houden van narcisten en we houden ervan ze te haten'

[Lees meer](#)

PREMIUM 'Vroeger was het onmogelijk een park te vervuilen, behalve dan met Canei-kots'

[Lees meer](#)

Vallen als Vliegen van Manon Uphoff houdt me nu al ruim een week uit mijn slaap. Niet eerder beschreef iemand zo mooi en zo rauw over de keten van misbruik binnen een gezin. Het zwijgen, het willen ontsnappen eraan door ontkenning en de onmogelijkheid daarvan door totaal overgeleverd te zijn aan de dader, je vader. Haar zussen ToddieWoddie, Henne Vuur en Libby, haar moeder, zichzelf en wie weet hoeveel meisjes en vrouwen, bespeeld als instrumenten door de Minotaurus, zoals ze hem noemt in zijn gedaante als onuitputtelijk geil wezen, half mens, half beest. Maar ook de papa die hen introduceert in de wereld van kunst, literatuur en wetenschap. Manon geeft woorden aan wat we niet willen zien en weten, aan de verstikkende deken van een familiegeheim, aan de diepe verbinding en de evenzo diepe verwijdering om te kunnen overleven.

In tien jaar is slechts 25 procent van de grote literaire prijzen door een vrouw gewonnen

Ik **lag er wakker van**, letterlijk misselijk van het weten. Dit gebeurde. Dit gebeurt. Uphoff bracht deze wereld naar mijn bubbel met dreunen van zinnen, zonder in details te treden. De dreigende, onveilige wereld van een schrijfster die niets op heeft met slachtofferschap, maar er door de dood van haar zus toch niet langer omheen kan. Is het de loodzware thematiek waardoor men niet massaal naar de winkel rent om dit boek aan te schaffen, zoals we wel uitrukten voor Pfeijffer en Buwalda? Willen wij het ook allemaal niet weten? Lezen we liever over zeven andere zussen? Ik weiger dit te geloven.

Er wordt in kranten en op televisie veel minder aandacht geschonken aan vrouwelijke auteurs, in de afgelopen tien jaar is slechts 25 procent van de grote literaire prijzen door een vrouw gewonnen. Vrouwen schijnen niet benadeeld te worden omdat we vrouw zijn, maar omdat er bepaalde ideeën heersen over typisch mannelijke en typisch vrouwelijke onderwerpen. Een mannelijke schrijver die zich beklagt over zijn impotentie op latere leeftijd bijvoorbeeld, maakt meer kans op aandacht en prijzen, dan een vrouwelijke auteur die schrijft over de menopauze.

Ik mag hopen dat incest niet als typisch vrouwelijk onderwerp geldt. En dat Uphoff het *Boekenweekgeschenk* gaat schrijven nadat ze eerst alle literaire prijzen heeft binnengehaald. Want die verdient ze, net als een nummer 1-notering.